

Christian De Coninck

De Conferentie

Houtekiet
Antwerpen/Amsterdam

© Christian De Coninck / Uitgeverij Houtekiet 2021
Houtekiet, Schaliënstraat 1 bus 11, B-2000 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be

Omslag Wil Immink Design
Foto auteur Studio Dann
Opmaak Crius
ISBN 978 90 8924 988 3
e-ISBN 978 90 8924 989 0
D 2021 4765 44
NUR 330

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without
written permission of the publisher.

I

Maandagavond 19 uur

Stijn Goris opende de voordeur en zwierde zijn aktetas op de vestiairetafel. Hij trok zijn overjas uit en slaakte een diepe zucht van opluchting. Eindelijk thuis. Het was een vermoeiende dag geweest met een langdradige vergadering bij de procureur en hij kwam maar niet tot een einde. Hij had sowieso al een aangeboren afkeer van vergaderingen en als ze dan nog uren duurden, had het ook een sterke invloed op zijn humeur.

Sacha kende het fenomeen. Als haar man 's avonds thuiskwam en niet eens 'I am hooome' riep, dan wist ze hoe laat het was.

Ze plaatste het eten in de oven en ging kijken in de hal. Goris was op zichzelf aan het foeteren omdat hij de veter van een schoen niet loskreeg. Met een felle ruk trok hij aan de schoen, die loskwam, maar hem daarbij zijn evenwicht deed verliezen. Met enige moeite kon hij zich vastgrijpen aan de vestiairetafel.

Sacha had het komische tafereel net gezien en barstte in lachen uit.

'Begin niet!' zei Goris geërgerd.

Sacha ging naar haar man, trok hem aan de revers van zijn colbert tegen zich aan en zoende hem.

'Daar zullen we mee beginnen,' zei ze. 'Zware dag gehad?'

Goris knikte. 'Urenlange vergaderingen.'

'Ja, liefje, dat is nu eenmaal zo als je een hoge positie bekleedt.'

'Een hoge positie? Hou op. Ik maak deel uit van het directie-comité, maar om dat nu een hoge positie te noemen...'

'Het is maar hoe je het bekijkt. Je weet wat we hadden afgesproken?'

'Wat dan?' vroeg Goris, nog steeds ontstemd.

'What happens at the police department, stays at the police department.'

'Je hebt gelijk, sorry. Ik moest even stoom afblazen.'

'En die arme schoen was het slachtoffer.'

'Zo arm is die schoen nu ook weer niet. Hij knelt aan alle kanten en ik heb er pijn door.'

'Hoe lang zeg ik je al dat je nieuwe schoenen moet halen?' Sacha zuchtte en rolde met haar ogen.

'Ik weet het, maar als ik tijd heb, is de winkel gesloten en als de winkel open is, heb ik geen tijd.'

'En zo blijven we zagen...'

'Inderdaad. Waar zijn de kids?'

'Allebei op hun kamer. Ze maken hun huiswerk.'

'Ook Léa?'

'Ja, ook zij heeft tegenwoordig meer en meer huiswerk in vergelijking met Matthew.'

'Misschien heeft Matthew het gemakkelijker met studeren?'

'Nee hoor. Ik vrees dat de slimste van beiden Léa is. Matthew moet veel meer moeite doen.'

'Hoe komt het dan dat hij sneller klaar is?'

'Ofwel doet hij alsof hij gestudeerd heeft, ofwel heeft hij minder taken. In ieder geval zijn zijn resultaten bevredigend.'

'Wel, dan ga ik maar eens naar boven. Ik ga me oprispen en hen begroeten.'

'Niet te lang. Het eten is zo klaar.'

‘Tot uw orders, commandant.’

Goris ging de trap op en begaf zich naar zijn kamer. Hij kleedde zich uit, legde een schoon overhemd klaar en ging naar de badkamer. Hij aarzelde of hij zou douchen, maar besliste tot een kattenwasje. Hij trok een slobbertrui en een trainingsbroek aan en ging naar de kamer van Léa. Hij klopte aan en ging binnen. Het meisje lag op bed een boek te lezen.

‘Is dat studeren?’ vroeg hij quasi vermanend.

‘Ook goeiedag, paps, en ja, dat is studeren. Ik moet dit boek lezen om er een bespreking over te maken.’

‘Mijn excuses, mejuffrouw.’

Hij zoende zijn dochter en zei:

‘Het eten is zo klaar.’

‘Okidoki, dank je wel, paps.’

Goris klopte aan bij Matthew en vond zijn zoon zuchtend voor de computer. De jongen keek op en glimlachte.

‘Wat een gezucht!’ zei Goris.

‘Dag paps. Ja hoor, het is zweten.’

‘Dag jongen. Waar ben je mee bezig?’

‘Ik moet voor school de stamboom van onze familie opstellen. Ik heb al een paar mails verstuurd links en rechts en de antwoorden komen goed binnen, behalve uit Tsjechië. Het is alsof ze daar nog nooit over genealogisch onderzoek hebben gehoord.’

‘Vraag het aan oma en opa, ginds.’

‘Ik heb het aan *babicka* en *dedecek* gevraagd,’ antwoordde Matthew, die vloeiend Tsjechisch sprak dankzij Sacha, ‘maar het probleem is dat er vele archieven zijn vernield na de Sovjetbezetting.’

‘Dat kan inderdaad een obstakel zijn. Dan moet je je maar concentreren op de vaderlijke lijn,’ lachte Goris.

‘Dat doe ik ook en ik ben al kunnen teruggaan tot eind negentiende eeuw.’

‘Interessant. Mag ik al eens gluren?’

'Natuurlijk. Het is geen geheim, hé paps.'

Matthew opende het computerscherm op de juiste file en draaide het naar Goris.

'Je werkt omgekeerd,' merkte Goris op. 'Je vertrekt bij ons en je gaat zo omhoog. Moet een stamboom niet in omgekeerde richting?'

'Paps,' zuchtte Matthew, 'dat kan je toch niet menen? Uiteraard moet die stamboom omgekeerd worden, maar ik moet eerst alle gegevens vinden en dan pas kan ik kijken hoe ver ik terugga in de tijd. Trouwens, het moet ook in een diagram gegoten worden.'

'Oké, ik zwijg al,' lachte Goris.

Hij bekeek het scherm.

Stijn Goris en Sacha Victor: twee kinderen - Matthew en Léa

Sacha Victor (1975): dochter van Milan Victor (1950) en Eliska Svoboda (1952)

Stijn Goris (1972): zoon van Peter Goris en Maria Lambert

Maria Lambert (1944 – 1978): dochter van Franciscus Lambert (1910 – 1978) en Melanie Van Buggenhout (1912 – 1981)

Peter Goris (1945 – 1978): zoon van Louis Goris (1923 – 1977) en Louisa De Cruyenaere

Louisa De Cruyenaere (1927 – 1977): dochter van Cyriel De Cruyenaere (1900 – 1970) en Antoinette Pynaert (1900 – 1975)

Antoinette Pynaert: dochter van Lodewijk Pynaert (1871 – 1950) en Emilie De Groot (1875 – 1954)

Louis Goris: zoon van...

'Dat is interessant, Matthew,' zei Goris.

Het riep bij hem onaangename herinneringen op. Zijn ouders die samen verongelukt waren en het vroegtijdig overlijden van zijn grootouders. Toen stond de zesjarige Stijn Goris plots alleen op de wereld. Hij kwam terecht in een wereld van uitbuiting en misbruik. Het was Sacha die hem had geholpen zijn traumatische jeugd te overwinnen.

‘Paps?’

Stijn werd uit zijn donkere gedachtegang gehaald door Matthew.

‘Gaat het?’

‘Ja, jongen, het zijn plots heftige herinneringen die bovenkomen.’

‘Je bedoelt het ongeluk van je ouders?’

‘Inderdaad.’

‘Maar weet je wat?’

Goris schudde het hoofd.

‘Het politie zijn moet in de genen van de familie zitten.’

‘Wat bedoel je?’

‘Lodewijk Pynaert, jouw overgrootvader, was hoofdcommissaris voor gerechtelijke opdrachten in Brussel en zijn schoonzoon, Cyriel De Cruynaere, was commissaris voor gerechtelijke opdrachten in Brussel. Alleen jouw vader heeft het niet verdergezet. Hij was diplomaat.’

‘Wat je al niet leert door een stamboom op te stellen,’ antwoordde Goris. ‘Ik ben de namen Pynaert en De Cruynaere al eens tegengekomen in de archieven, maar ik wist niet dat we familie waren.’

‘Zo zie je maar.’

‘Komen jullie nu eten?’ riep Sacha.

‘Oei, straks wordt het kinkloppen,’ zei Goris.

‘Dan gaan we toch naar McDonalds, paps.’

‘Niet als je moeder thuis is. Of wil je weer weken teren op gestoomde groenten en vis?’

‘Nee, dank je wel. Maar volgende week is het toch jouw beurt om te koken?’

‘Ja, en dan?’

‘Wel, euh...’

‘Nee, nee, nee. Ik wil het niet horen,’ lachte Goris.

Dinsdagmorgen 10 uur

Stijn Goris had zijn dagelijkse directievergadering achter de rug. Gelukkig was het relatief kalm geweest. Alsof de criminelen met vakantie waren betrokken. Behalve de gewoonlijke diefstallen met geweld, drugsfeiten en gewelddelicten viel er de laatste tijd niets uitzonderlijks te beleven.

Goris plaatste zijn kop koffie op het bureaublad en besefte plots dat hij de criminaliteit in Brussel bagatelliseerde. Er worden *verdomme* dagelijks mensen overvallen, drugsdealers lopen gewoon hun spul op straat te verkopen en ik vind dat er niets aan de hand is, dacht hij. Hij schudde het hoofd. Hoe is het toch zover kunnen komen? Als er geen mensen worden overhoopgeschoten, of wagens en huizen in brand gestoken, dan is het *business as usual*. Hij nam zijn kop met beide handen vast en staarde door het raam. Hij keek naar de woningen in de Zuidstraat, die er zoals altijd grauw en grijs uitzagen. Het maakte niet uit of het een heldere zomerdag was of een donkere herfstdag, de gevels veranderden nooit van uitzicht. Het was alsof de beschrijvingen in de boeken van Emile Zola in Brussel tot leven waren gekomen.

‘Wat zit jij daar te dromen?’

Goris keek op en zag Stef Pauwels tegen de deurlijst aanleunen.

‘Ik ben tot het besef gekomen dat ik de dagelijkse criminaliteit banaliseer.’

‘Dat doen we allemaal, Stijn. Het is niets ongewoons. Toen jaren terug voor de eerste keer een raam van een auto werd

ingeslagen en er een radio uit werd gestolen, stapte de officier ter plaatse af om de vaststellingen te doen en het onderzoek te leiden. Als we nu een melding krijgen van zo'n feit, dan is het iets doodgewoons, zoals dertien in een dozijn.'

'Ja, en dat is niet normaal. Het zal jouw auto maar wezen waarin wordt ingebroken, of het zal jouw gsm of portefeuille maar zijn die wordt gestolen.'

'Inderdaad, maar langs de andere kant is het beter dat we neutraal naar die zaken kunnen kijken. Dat laat ons toe om objectief te werken.'

'Objectief te werken? Hoeveel echte onderzoeken worden er gedaan nadat er werd ingebroken in een auto? Geen enkel. We weten al bij voorbaat dat het niets zal uithalen. Het proces-verbaal wordt opgemaakt om de statistieken te voeden en om de verzekering gelukkig te maken.'

'We lossen toch veel inbraken op?'

'Veel? Als onze mensen een dader op heterdaad betrappen en we hem grondig kunnen ondervragen, dan kunnen we een aantal misdrijven oplossen, inderdaad, maar hoeveel keer gebeurt het?'

'Dat onze mensen een dader op heterdaad betrappen?'

'Nee, dat niet. Dat is dagelijkse kost en soms vatten we er zelfs meer dan een per dag, maar hoeveel van die gastjes gaan andere feiten toegeven, zodat we ze aan een resem inbraken kunnen linken?'

'Dat is andere soep.'

'Dat dacht ik ook, ja.'

'Waarom ben je zo somber vandaag?'

'Gewoon.'

'Omdat je je verveelt? Omdat meneertje niet meer de straat op is geweest sinds lange tijd?'

Goris lachte.

‘Misschien wel, ja.’
Stijn merkte dat zijn gsm lag te trillen en nam op.
‘Goris!’
‘Ja, mijnheer, het secretariaat van de korpschef. De chef vraagt u.’
‘Goed, ik kom eraan.’
‘Dank u.’
Hij wierp de hoorn op het toestel en stond op.
‘Ik moet naar Michel.’
‘Zie je wel. Actie!’
‘Zal wel weer over een of andere vergadering gaan, wees gerust.’

* *

*

‘Goedemorgen, Stijn, kom binnen.’
‘Dag Michel, alles goed?’
‘Ja hoor, en met jou?’
‘*All quiet on the judicial front*,’ parafraseerde Stijn het wereldberoemde boek van Erich Maria Remarque.
‘Hopelijk blijft het zo, want ik kom net terug van de staatsveiligheid. Ze hebben mij gebriefd over een belangrijk evenement dat plaatsvindt in het Steigenberger Wiltsher’s Hotel aan de Louizalaan.’
‘Mmm, chique bedoening.’

Het Steigenberger Wiltsher’s Hotel was een van de meest luxueuze hotels van Brussel. Het lag aan de Louizalaan, waar deze overging in de brede laan. Het was een groot gebouw, net voor de Eerste Wereldoorlog opgericht en onmiddellijk als hotel uitgebaat door Sydney-Charles Wiltcher’s. In 1935 werd het hotel ingericht als kantooruimte en dat bleef het tot 1993, waarna